130 let
2. základní školy v Rakovníku
1886–2016

Mgr. Zdeněk Brabec, ředitel školy

Malé zamyšlení na úvod

Dovolte mi, abych se s vámi na úvod podělil o některé vzpomínky.

Již 42 let „chodím“ do školy. Z toho 33 na rakovnickou „dvojku“ – tedy na Starou poštu a do historické budovy u kostela. Nejprve jako žák, později v roli učitele. Oslavy mi daly možnost na chvíli se zastavit a zavzpomínat na léta prožitá na dívčí škole a především na lidi v ní.

Začátek mé školní docházky v roce 1974 mám spojen především se dvěma ženami. První je paní učitelka Eliška Pidrmanová – moje pozdější kolegyně. Právě ona nás provedla úvodními roky našeho vzdělávání a byla pro nás všechny tou jedinou a „nej“ paní učitelkou. Druhou ženou je legendární školnice paní Miluše Honzová – má pozdější podřízená. Nezapomenu na její přirozenou autoritu, organizační schopnosti a pořádkumilovnost. Dodnes při každém setkání vzpomínáme s paní Honzovou na pohlavky, kterými usměrňovala mé nezbedné chování o přestávce.

Od šestého ročníku přišlo střídání učeben a kantorů. Ani ve snu by mne tehdy nenapadlo, že někteří učitelé, kteří mě učili, vychovávali, cepovali, zkoušeli, kárali a snad také někdy chválili, budou v budoucnu mí kolegové. Mezi takové patří má třídní učitelka Hana Bendlová – rázná a energická tělocvikářka, která nás v roli třídní provedla většinou druhého stupně. Paní Jana Biňovcová – učitelka, jejíž přísnost a náročnost vzbuzovala nejen ve mně velký respekt, možná i trochu strachu. Oč větší bylo mé překvapení, když jsem v ní poznal skvělou kolegyni a fajn ženskou. Fyzika a matematika byla doménou paní učitelky Běly Klikové. Její systém, pracovitost a důslednost dokázaly posunout dál a výš i žáky, kteří se pro tyto předměty nenarodili. Přál bych si vládnout mateřským jazykem a ovládat dějiny tak, jako paní učitelka Jaroslava Pechová. I v současnosti blízká spolupracovnice školy, stále plná energie a dobře naladěná. V naší škole působila také jako zástupkyně ředitele.

Paní učitelka Dagmar Horáková – přírodopis, chemie. Krom jiného nám byla vzorem slušnosti, kultivovanosti a spisovného vyjadřování. Paní učitelkou a později kolegyní mi po nějaký čas byla také paní Marie Sedláčková. Fyzika a chemie v jejím podání byly předměty náročné, ale i zábavné, paní učitelka vždy přívětivá a vstřícná. Nemohu nevzpomenout vždy dobře naladěné, usměvavé a veselé ruštinářky a hudebnice paní Olgy Talackové. Byla tou, která mi byla v mnoha ohledech v mých začátcích oporou a pomocníkem jako pedagog i jako člověk.

Pak tu byla celá řada pedagogů, s kterými jsem se již ve sborovně nepotkal, ale vzpomínám na ně se stejnou úctou jako na ty již zmiňované. S většinou jsme se i po jejich odchodu ze školy setkávali a stále setkáváme. Nemohu zapomenout na dva muže. Tehdejšího pana ředitele Josefa Vyskočila a jeho zástupce pana Karla Osvalda. První z nich byl všemi respektovanou autoritou. Být na „koberečku“ u pana ředitele, třeba za fotbálek v šatnách o velké přestávce, to už byl vážný průšvih, a když se to obešlo bez poznámky, rozhodně to nebyla věc, kterou bych se doma chlubil. Pan učitel Karel Osvald byl ve škole tím správným mužským elementem, navíc se smyslem pro humor a vztahem ke sportu, především fotbalu. A to se přeci cení. Osobitou postavou sboru v době mé školní docházky byla zeměpisářka paní učitelka Helena Šimrová. Rázná, přísná, náročná a spravedlivá. Pedagog, se kterým se děti mohou občas zasmát, bývá zpravidla oblíbeným. Tak to bylo i v případě paní učitelky, alespoň tedy u mě a u mých spolužáků.

Než zakončím své ohlédnutí v čase, rád bych vzpomenul na všechny kolegyně a kolegy, jež mě podporovali v začátcích mé profesní dráhy a někteří tak činí dodnes. Jistě mi prominou, že je všechny jmenovat na tomto místě nebudu. Dva ale přeci. Mé první nadřízené paní ředitelku Renatu Fraňkovou a tehdejšího zástupce pana Miroslava Plincnera. Vděčím jim za moc. Dostal jsem od nich šanci a maximální podporu, v mnoha směrech byli a jsou vzorem pro moji práci. Obzvlášť se to týká pozdějšího ředitele pana Miroslava Plincnera, po jehož boku jsem patnáct let působil v roli jeho zástupce.

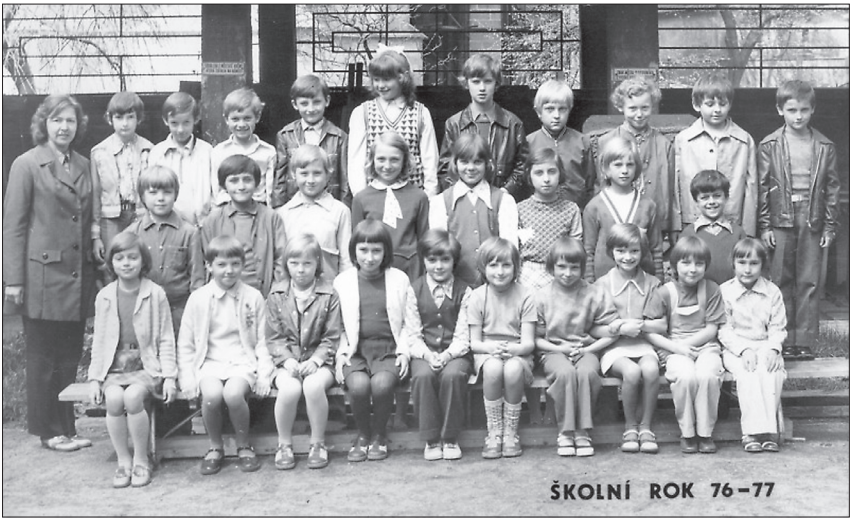

III. B ve školním roce 1976/1977

JUDr. Pavel Jenšovský, starosta Královského města Rakovník

Vážení učitelé současní i bývalí, žáci, rodiče, absolventi

Vaše škola nyní slaví 130. výročí založení. Uplynulo již tedy mnoho let od chvíle, kdy do budovy školy vstoupili první žáci, mnoho let od chvíle, kdy první žáci tuto školu opouštěli. Za dobu, kdy škola funguje, jí prošly tisíce dětí a já věřím, že většina z nich se v životě neztratila a na „svou“ základní školu v dobrém vzpomínala a ve svém životě poté do této „své“ školy doprovázela také svoje děti, vnoučata, nebo dokonce i pravnoučata. Že se prostě tato škola stala tou, která propojovala v rodinách jednotlivé generace.

Rakovnickou 2. základní školu navštěvovali kromě mnoha jiných také akademický malíř a současný ředitel Rabasovy galerie v Rakovníku Václav Zoubek, profesor Jaroslav Nešetřil, spisovatelka Jaroslava Pechová, lékaři Leoš Klik a Oldřich Kronich, redaktor Ivo Mička, zpěvačka Jitka Zelenková nebo herečka Kateřina Macháčková. Pokud bych tu měl vyjmenovat všechny žáky 2. ZŠ, kteří se ve svých budoucích profesích velmi dobře uplatnili, byl by to jistě velmi dlouhý seznam a já se tímto těm, které jsem nejmenoval, omlouvám.

Jako zástupce zřizovatele školy bych chtěl 2. základní škole Rakovník popřát do dalších jistě mnoha let zejména skvělé učitele, protože bez nich to nejde, pozorné a učenlivé žáky a starostlivé a spolupracující rodiče, jelikož jimi vytvořené domácí zázemí je pro děti stejně tak důležité, jako samotní vyučující. Za sebe mohu slíbit, že se ve spolupráci s panem ředitelem vynasnažíme, aby měli všichni ke své „práci“ vytvořeny vhodné podmínky.

Historická budova z roku 1886

Mgr. Jaroslava Pechová, bývalá učitelka školy

130 let 2. ZŠ ve školních kronikách

2. základní škola v Rakovníku má ve svém archívu celkem pět kronik. Listování v nich je i dnes velmi zajímavé a poučné. Kronikáři velice pečlivě zaznamenávali nejen dění ve škole, ale reagovali i na významné události ve městě a ve státě.

I když ve dvou nejstarších kronikách začínají zápisy až v roce 1919, dozvídáme se z nich také o historii rakovnického školství v dobách předcházejících. První školy byly samozřejmě podřízeny duchovenstvu. Jednalo se o školy nejprve dvojtřídní, později až pětitřídní. Po reformách Marie Terezie byly změněny na školu triviální, později vznikla škola hlavní.

S rozvojem hospodářství, podnikání a celkovým rozšířením města rostly nároky na vzdělání. V 19. století byla v Rakovníku otevřena reálka (1833) a v dalších letech bylo zřejmé, že novým nárokům nestačí ani budova nižšího školství. Proto se městská rada v 80. letech 19. století rozhodla uzavřít hypoteční smlouvu a vybudovat novou, větší školu. Tím byla nahrazena stará budova, která stála v čele Husova náměs-

Třída 1. ročníku ve školním roce 1901/1902

tí a vlastně zakrývala pohled na kostel Sv. Bartoloměje. Byly vykoupeny přilehlé pozemky a v roce 1885 se začalo s výstavbou pod vedením známého pražského stavitele. Nová budova byla dokončena v roce 1886 a v témže roce 26. září zprovozněna. Provedení stavby nebylo jednoduché, protože se na místě školy dříve nacházel rybník. O to více dnes musíme obdivovat práci tehdejších stavitelů a řemeslníků, kteří za tak krátkou dobu postavili budovu sloužící bez velkých úprav dodnes. Důkazem péče o školství bylo i to, že za necelých deset let byla postavena také měšťanská škola chlapecká. Purkmistrem Rakovníka byl v těchto letech Otomar Zákon a o jeho zásluze o vybudování dívčí měšťanské školy se dodnes můžeme dočíst na pamětní desce ve vestibulu školy.

Přírodovědný kabinet roku 1932

Obě nejstarší kroniky – školy měšťanské i obecné od roku 1919 popisují radost ze vzniku nového státu, oslavují jeho zakladatele T. G. Masaryka, zaznamenávají složení učitelského sboru, celkovou strukturu výuky, počty žákyň, školní docházku. Objevují se i stinné stránky tohoto poválečného období. Kronika pravidelně informuje o zdravotním stavu žákyň, který už od roku 1921 kont-

Příprava na vystoupení žaček roku 1925

roloval pravidelně třikrát ročně lékař. V zápise z roku 1921/1922 se píše:

„Městský lékař MUDr. Václav Nebeský vykonal očkování dětí 7letých počtem 62 a 14letých počtem 7. Zdravotní stav dětí i učitelského sboru byl uspokojivý. Během školního roku nevypukla žádná epidemie tou měrou, aby byla na závadu vyučování… Těžce ochuravělo na obecné dívčí škole 9 žákyň, 2 zemřely."

Největším zdravotním problémem bylo onemocnění tuberkulózou, vyskytovaly se i nakažlivé nemoci, například záškrt, spála a další. Reakcí na tuto skutečnost bylo uzavírání školy během epidemie a akce na podporu nemajetných žákyň. Byla to pomoc hlavně potravinová, ale žákyním byly přidělovány také oděvy.

Ve 20. letech minulého století se Rakovník rychle rozrůstal a počet obyvatel se zvyšoval. Do místních škol docházeli žáci z některých okolních obcí, kapacita budov přestávala stačit. Místní školní rada se proto rozhodla vybírat od přespolních žáků poplatek při zápisu. Nedostatek učeben byl řešen jednak střídavým vyučováním, jednak výukou v náhradních prostorách, například v obecním domě v ulici Čs. legií. Obec v této době zakoupila budovu bývalé pošty s úmyslem ji zadaptovat pro školní účely.

Školní kroniky popisují všechny významné události, které poznamenaly život města i školy. Byla to například návštěva prezidenta T. G. Masaryka v Rakovníku v roce 1926, pravidelné každoroční oslavy 28. října, oslavy Dne matek, Dětského dne a další různá vystoupení žákyň.

Na začátku třicátých let minulého století se sice ještě projevovala hospodářská krize, ale zdravotní stav žactva se zlepšil. Přesto se nadále opakují záznamy o přidělování potra-

Divadelní představení Sněhurka roku 1935

vin. Například v roce 1932/1933 bylo rozděleno 4655 litrů mléka a 16 400 housek.

Velký prostor je v tomto období dán kulturním programům, vystupování žákyň na veřejnosti i sportovním cvičením, která se odehrávala na hřišti za „ Šmídovým mlýnem.“ Některé akce byly organizovány společně s ostatními školami. V kronice obecné školy dívčí se v roce 1930 nachází záznam:

„Učitelský sbor naší školy za pomocí měšťanské školy dívčí i chlapeckých škol nacvičil divadelní představení ‚Pro princeznu Svobodu‘. 8. března odpoledne hráno pro děti, 9. března pro dospělé. Morální i finanční úspěch byl veliký, neboť čistý výnos činil 2643 Kč 90 h, které věnovány k účelům školním.“

V roce 1935/1936 slavila škola 50. výročí vzniku, žákyně nastudovaly divadelní představení, uspořádaly úspěšnou výstavu svých prací, uskutečnil se sjezd absolventek. V témže roce byl do školy zaveden telefon.

Velmi aktivním doplňkem vyučování bylo působení odboru dorostu Československého červeného kříže, který měl vliv na zdravotní výchovu žákyň, pečoval o čistotu tříd a školních potřeb, ale staral se i o pěstování květin v oknech školy a na školní zahradě. Členky dorostu ČSČK pomáhaly potřebným nemajetným žákyním.

Škola měla v této době dobře vybavenou učitelskou i žákovskou knihovnu a čítárnu. Probíhala také výuka ve školní kuchyni.

Prvomájový průvod roku 1973

Konec třicátých let přinesl obavy z nástupu fašismu. To se odrazilo v životě školy a ve školní kronice. Školní rok 1937/1938 přináší nejen smutnou zprávu o úmrtí T. G. Masaryka, ale také snahu pomoci obraně vlasti:

„Právě rok, kdy národ československý oslavuje dvacetiletí své republiky, stávají se zahraniční poměry stále děsivější. 21. května blíží se německé vojsko k našim hranicím…. Vlast potřebuje obrany. Dobrovolně odevzdávají se malé i velké obnosy na obranu státu. I naše děti chápou vážnost chvíle a sbírají mezi sebou koruny i desetihaléře a zasílají ministerstvu obrany úctyhodný obnos 1 100 Kč.“

Za tímto sdělením můžeme v kronice nalézt doklad – poděkování s vlastnoručním podpisem ministra obrany adresované Měšťanské škole dívčí.

Školní rok 1938/1939 je posledním klasickým zápisem do první školní kroniky. Období protektorátu bylo zřejmě zaznamenáno dodatečně až po roce 1945. Z kroniky není patrno, zda se v tomto období vůbec nějaké záznamy průběžně pořizovaly. Podle změny kvality papíru vyvstává podezření, že zápisy poplatné okupační době byly dodatečně zlikvidovány a nahrazeny po válce novými. V těch se nachází zprávy o změnách, kterými v této době školy prošly. Bylo to předčasné penzionování učitelů, odstranění státních znaků republiky, revize učebnic, z nichž některé byly zcela zakázány. Následovala revize školní knihovny, byla opatřena dvojjazyčná razítka, musely být zakoupeny obrazy německých představitelů, německé knihy a časopisy. Učitelé byli nuceni skládat povinnou zkoušku z německého jazyka:

Vystoupení žákyň v patronátním závodě TOS Rakovník roku 1983

„Nejprve ředitelé a pak i učitelé museli skládati zkoušku z němčiny, neúspěch trestán zastavením postupu. Tak potrestána odborná učitelka A. Pecánková a E. Milčicová.“

V roce 1941 bylo zakázáno vyučování dějepisu, postupně byly navyšovány hodiny výuky němčiny právě na úkor dějepisu a české literatury. Vánoční prázdniny byly během okupace běžně prodlužovány. Na plnění okupačních nařízení dohlížela po celou dobu protektorátu školní inspekce.

V únoru 1945 byla škola zabrána pro pomocnou nemocnici, později tu byl zřízen vojenský lazaret. Žákyním byly pouze zadávány úkoly v budově reálného gymnázia. 5. května 1945 byly ze školy odstraněny německé nápisy, na škole byla vyvěšena československá vlajka. Jednu noc ve škole přenocovala sovětská armáda, škola se stala sběrným táborem pro různé uprchlíky.

„Koncem května byla budova vyklizena a vyčištěna německými ženami a četnými vlajkaři. Pravidelné vyučování bylo zahájeno 4. června, kdy se žactvo shromáždilo v Tylově domě."

Poválečné období přineslo škole změny související se změnami ve společnosti. V roce 1948 bylo zrušeno oddělené vyučování chlapců a děvčat. Byly zaváděny kurzy výuky ruského jazyka, učitelé absolvovali politická školení. Nový školský zákon z roku 1953 zavedl jednotnou osmiletou školu, ve které se spojila takzvaná národní a střední škola.

Nezvykle v zápisech školní kroniky působí záznamy z let 1950–1953. Jsou na rozdíl od všech ostatních psány na psacím stroji a do kroniky posléze vlepeny. Tyto zápisy se kromě běžných výčtů o skladbě učitelského sboru věnují i mimoškolní práci žáků, účasti na různých brigádách, sběru odpadových surovin, léčivých plodin, nově vzniklé pionýrské organizaci a také politické angažovanosti učitelů.

Platným pomocníkem školy se stalo Sdružení přátel a rodičů školy, které věnovalo pravidelné příspěvky například na lyžařské zájezdy, přispívalo i na knižní odměny vynikajícím žákům. Z jeho iniciativy byl dán

Zahájení výstavy v Rabasově galerii u příležitosti 110. výročí založení školy

na jaře 1955 podnět ke stavbě tělocvičny. Rodiče a učitelé se zavázali odpracovat 4 000 hodin na stavbě zdarma. V tomto roce však MNV Rakovník tuto žádost ještě zamítl. Stavba se uskutečnila v roce následujícím, počátky financovalo pouze Sdružení rodičů školy, pracovali zde brigádníci, byly použity i cihly ze zbouraného domu v Prokopově ulici.

„Než skončil školní rok, bylo zdivo vyhnáno do výše 150 cm. 26. července přišla zpráva, že předsednictvo vlády stavbu povolilo a přidělilo 145 000 Kč. „

Poprvé se v tělocvičně cvičilo 17. prosince 1956. Počet zdarma odpracovaných hodin byl na konci stavby vyčíslen na 12 000 hodin. Do konce roku 1959 byla dokončena výstavba školní dílny, následně opravena střecha školy.

Součástí školy byla školní družina, původně sloužící žákům všech rakovnických škol. Sídlila v Ottově vile u autobusového nádraží, v roce 1983 byla přestěhována do budovy bývalého hotelu v Nádražní ulici.

Druhá polovina 20. století je v kronikách zaznamenána jako období stabilních úspěchů žáků školy v oblasti vzdělávání i v činnosti mimoškolní. Zápisy se zaměřují na zdárné výkony žáků v přijímacím řízení na střední školy, ale také na výčty mnoha dalších aktivit. Na škole se střídaly různé návštěvy, které pořádaly pro žáky besedy a přednášky. Mezi nimi byli například pamětníci válečných událostí a dokonce i sovětští vojáci, kteří se podíleli na osvobozování našeho území. Významná byla beseda s básníkem Františkem Hrubínem uskutečněná v roce 1964. Zápisy jsou často doplňovány o výstřižky z denního tisku, které zachycují úspěchy školy i účast na významných akcích a slavnostech. Škola pořádala různá vystoupení pro své patrony, kulturní programy zajišťoval úspěšný pěvecký sbor doplněný o výkony recitačního a divadelního souboru. Významně se prezentoval výtvarný kroužek, který získával četná ocenění, žáci byli úspěšní v různých předmětových soutěžích a olympiádách, nezaostávali však ani v soutěžích sportovních a branných.

Od roku 1986 byly na škole zřízeny tři specializované třídy pro žáky s vývojovými poruchami učení a v témže roce byla škola vybrána spolu s dalšími čtyřmi školami v republice k experimentálnímu ověřování didaktiky různých předmětů. Jedna třída školy byla přestavěna na počítačovou učebnu a 1. září 1986 začala výuka nejprve v hodinách matematiky, později také v dalších, zpočátku převážně přírodovědných předmětech. Učebna byla neustále zdokonalována, roku 1990 byla zprovozněna nová počítačová síť. Na tomto prvenství, na které vlastně navazuje současná výuka informatiky, měl velkou zásluhu tehdejší ředitel školy a učitel matematiky Jiří Polan. V jeho činnosti později pokračoval další učitel matematiky a ředitel Miroslav Plincner. Pro nové způsoby výuky bylo potřeba mnoho hodin školení učitelů a právě na tom se oba výše jmenovaní velkou měrou podíleli.

Nová doba přinesla změněné nároky na výuku cizích jazyků, vyučovala se především angličtina, němčina a francouzština.

V roce 1988 začala výstavba nové školní budovy v Nádražní ulici. Po jejím dokončení v roce 1993 byly vyřešeny hlavně prostorové problémy školy, která tím získala další pracovny a nové šatny, jež nahradily ty nevyhovující ve sklepních prostorách školy.

Na konci roku 1995 byla zbourána stará, už prostorově a bezpečnostně nevyhovující tělocvična a v roce 1996 se začala stavět nová. V témže roce se pod vedením tehdejší ředitelky Renaty Fraňkové konaly oslavy 110. výročí školy. Z uskutečněných akcí kronika zmiňuje například výstavu prací bývalé učitelky školy a jejího žáka – obrazy paní Marie Votoupalové a akademického malíře Václava Zoubka. Žáci předvedli kulturní pásmo, jehož součástí bylo hlavně vystoupení obou pěveckých souborů pod vedením učitelek Jany Biňovcové a Jaroslavy Vožehové. Pro bývalé učitele a další hosty byla připravena výstavka z minulé i současné činnosti školy a společné posezení. K jubileu byla vydána brožurka mapující historii i současnost školy.

Přelom tisíciletí se nesl v duchu dalších úspěchů školy. Žáci se pravidelně zařazovali na první místa v předmětových soutěžích okresních i celostátních kol. Tradičních a nemalých úspěchů dosahovala sportovní činnost. Bylo to všechno hlavně zásluhou všech poctivých a pilných „kantorů“, kteří na škole v té době působili a někteří z nich stále ještě působí.

I na počátku 21. století můžeme v nejnovějších zápisech kroniky nalézt popis změn, kterými škola stále procházela. Z mnoha příkladů můžeme jmenovat zavedení internetu, zlepšení vnějšího vzhledu a okolí školy, pořízení dalších pomůcek pro výuku, modernizaci osvětlení a sociálního zařízení, zakoupení nového nábytku do tříd a mnoho dalšího. Na některých investicích se průběžně podílela finanční pomocí firma Procter & Gamble. K dobré atmosféře na škole přispělo zřízení Školního sněmu žáků a zavedení programu protidrogové prevence. Na dobré úrovni těchto aktivit má velkou zásluhu učitel a současný ředitel školy Zdeněk Brabec. Jeden z posledních zápisů v kronice toto všechno shrnuje:

„I v tomto školním roce se vedení školy i všichni učitelé snažili o vytváření klimatu vzájemné důvěry a demokracie, klidné pracovní atmosféry, ale s důrazem na maximální plnění všech úkolů a povinností.“

Poslední kronika končí zápisem ze školního roku 2007/2008. V současné době ji nahrazují výroční zprávy 2. základní školy zpracovávané ředitelem školy.

Podle Pamětní knihy obecné a měšťanské dívčí školy, Kroniky obecné školy dívčí, Pamětní knihy 2. osmileté střední školy a Kroniky 2. základní školy v Rakovníku zpracovala Mgr. Jaroslava Pechová.

Jaroslava Bradáčová, rozená Dobrá, žačka školy v letech 1935–43

Vzpomínky bývalé žačky

V životě člověka jsou nezapomenutelné okamžiky, nejvíc snad ty z raného dětství, které nás provázejí celým životem. Většinou jsou spojeny se školní docházkou. Já jsem je prožila na Dívčí, dnes 2. základní škole.

Do třídy 1. A na Staré poště nastoupilo 1. září 1935 57 školaček. Jakou asi trpělivost musely mít tehdejší učitelky, aby nás v takovém počtu zvládly! Moje dcera, učitelka na této škole, mi na to řekla: „Vy jste ale byly hodné holčičky." Nevím, snad ano. Naše třída byla v přízemí po levé straně a svou paní učitelku Marii Zikmundovou si pamatuji vždy v tmavých šatech s bílým límečkem. Hned v prvním roce školní docházky jsme prožívaly slavnostní okamžiky. V roce 1936 škola slavila 50 let od svého založení a my nacvičily na akademii pásmo písniček (já jako kočka Mňučka) a pak skupinky dětí slavnostně vysázely topoly podél zdi pivovaru naproti soudu. Ty už tam ale nestojí. Nebyla to poslední kulturní akce – v roce 1939 jsme s děvčaty 4. a 5. ročníku nacvičily divadelní představení Čarovný květ (to jsem měla roli babky kořenářky).

Třída I. A ve školním roce 1935/1936

Ve škole jsme prožily řadu věrných kamarádství, ale i strachu s nástupem okupace. Začalo to příchodem dětí z pohraničí. Místo tří dívek nás teď sedělo v dlouhých lavicích pět, ani jsme nemohly pořádně psát. Pak jsme musely černou tuší v učebnicích přeškrtávat jména prezidentů Masaryka a Beneše a některé stránky dokonce celé vytrhávat. Přestal se učit dějepis, zeměpis jsme měly jen německý a taky jsme ho německy musely odříkávat. Vždyť výuka němčiny měla víc hodin týdně než čeština. I při zpěvu jsme se učily německou hymnu a vojenské písně. Ale naši skvělí učitelé nám diktovali české básně a my jsme se je rády učily podle svých zápisků, protože české učebnice jsme neměly, jen matematiku. Když přišel rozkaz začínat vyučování zdviženou pravicí, řešily jsme to ve třídě tak, že jsme děvčata v lavici před sebou píchaly prsty

do hlavy. Za nějakou dobu to zrušili, ale zase nás podrobili prohlídce, jakou máme barvu očí, vlasů, dokonce je zajímaly jizvy. Moje jizva na koleni od nějakého pádu je zřejmě nezaujala. Od 1. měšťanky (to je dnes 2. stupeň) byla naší třídní učitelkou Ludmila Mazancová, měla nás na matematiku a kreslení. Tu jsme všechny milovaly. K našemu překvapení jsme po prázdninách po 1. třídě měšťanské nastoupily hned do 3. ročníku. Celý ročník byl totiž podle jakéhosi nařízení zrušen. Původní kolektiv nezůstal stejný, neměly jsme ve třídě žádnou dívku židovského vyznání, která by musela odejít, ale tři žačky přešly do německých škol. Rok 1943 byl pro nás posledním rokem školní docházky, musely jsme pryč, kdo nemohl jít studovat, musel do učení nebo do továrny.

Po válce jsme hledaly své místo ve světě a zakládaly si rodiny. Občas jsme se potkávaly ve městě, ale první setkání třídy bylo až po 60 letech, kdy se naše 1. A znovu sešla na Staré poště. To už nás přišlo jen 20. Pak už jsme se scházely každý rok. 1. září 2010 jsme dostaly od vedení 2. základní školy Pamětní list u příležitosti 75. výročí zahájení školní docházky na této škole jako poděkování za udržování tradice školy.

2. základní škola mě provází celým životem. Chodila jsem do ní jako žákyně, učí tu obě mé dcery i vnuk a teď začala do 1. A chodit moje pravnučka. 80 let po tom, co jsem školní docházku zahájila já. Jen ta její třída není v přízemí vlevo, ale vpravo. Není všechno dokonalé.

Mgr. Miroslav Plincner, ředitel školy 1998–2013

Ohlédnutí

Na 2. základní školu v Rakovníku jsem nastoupil 1. září 1984 po sedmiletém působení na ZŠ v Rynholci. Po řediteli Jiřím Polanovi jsem byl druhým mužem v učitelském sboru. Velmi rád vzpomínám na svoji první třídu v Rakovníku, ve které jsem byl třídním učitelem. Byla to totiž jediná třída, kde jsem dělal třídního učitele, protože potom jsem už působil jenom ve vedení školy. Měl jsem štěstí, že ředitel školy byl „matikář“ stejně jako já, a proto jsme si hned velice porozuměli. Dva roky po mém příchodu na školu jsme oba propadli počítačům, které tehdy nebyly takovou samozřejmostí jako dnes. První počítače se začaly teprve objevovat. V té době se v Novém Boru začaly vyrábět školní počítače IQ 151. 1. září 1986 byla na škole otevřena první matematická třída a zároveň počítačová učebna s 10 počítači IQ 151. Byla to první počítačová učebna na okrese a začali ji využívat i studenti GZW v Rakovníku. S počítači jsme pracovali při výuce matematiky a postupně jsme přidávali další předměty. Dnes se ve spojení s interaktivními tabulemi využívají prakticky v každém předmětu. V začátcích jsme pracovali s počítači pouze já a ředitel Jiří Polan. Sami jsme se mu-

Počítačová učebna školy

seli na nich naučit, ale také vytvořit programy pro výuku, protože těch byl tehdy velký nedostatek. Po roce 1989, kdy se začaly využívat počítače IBM, došlo k jejich velkému rozšíření. Pro nás to znamenalo začít znovu. Vybudovat novou učebnu, učit se nové věci. Ale zároveň vzhledem k jejich většímu využití jsme museli vyškolit učitele.

Ale vrátím se zpět k mým začátkům na 2. ZŠ. V roce 1987 jsem byl jmenován zástupcem ředitele. V té době se začínala připravovat přístavba nové budovy v Nádražní ulici. Stavba začala v roce 1989 a nové učebny byly slavnostně otevřeny 1. září 1993 společně s novými šatnami. Moderní většinou odborné učebny umožnily zkvalitnit výuku žáků.

Po dokončení této akce statici zjistili narušení statiky tělocvičny. Proto musela být stržena a začala výstavba nové moderní tělocvičny. Ta byla dána do užívání v roce 1996. Svými rozměry a vybavením umožnila zlepšit výuku tělesné výchovy. To se také projevilo ve výsledcích v okresních sportovních soutěžích. Do dnešního dne získávají žáci 2. ZŠ vynikající úspěchy nejen v okresních, ale i v krajských a republikových soutěžích.

V roce 1998 jsem byl jmenován ředitelem školy. V té době začal učitelský sbor postupně stárnout a dlouholeté zkušené a výborné učitelky začaly postupně odcházet do důchodu. Během několika let došlo k velkému omlazení sboru a vedle učitelek se podařilo získat také několik učitelů, takže pedagogický sbor nebyl již výhradou žen. Tito učitelé a učitelky jsou dnes oporou školy a svými výsledky navazují na výbornou tradici školy.

Na začátku nového tisíciletí jsme pokračovali v modernizaci celé školy. Byla udělána fasáda na hlavní budově, později na tzv. Staré poště, kde jsou umístěny první a druhé třídy. Počítače byly zavedeny do všech kabinetů a postupně se začaly využívat při zpracování známek. Rodičům byl umožněn přístup na známky přes internet, jeho prostřednictvím mohou vyřizovat i omlouvání žáků. Do tříd byly postupně instalovány interaktivní tabule, které jsou dnes v každé třídě a jsou nedílnou součástí výuky. I když se vývoj počítačů a další techniky s tím související neskutečně rychle rozvíjí, myslím, že škola vždy byla na špici a všechny nové věci rychle zaváděla.

Na školu vzpomínám velice rád, protože jsem měl velké štěstí na dobré žáky a spolupracovníky. Jsem rád, že jsem měl možnost podílet se dlouhá léta na rozvoji 2. základní školy. Škole přeji do dalších let hodně šikovných žáků, kvalitní učitele a spokojené rodiče.

Výzdoba učebny zeměpisu 2008

Mgr. Zdeněk Brabec, ředitel školy

Současnost školy

Naše škola má pevné a respektované místo mezi školami rakovnického regionu, které je dáno bohatou a úspěšnou historií i současností. Většinou veřejnosti je škola vnímána kladně. V současnosti dochází do 26 tříd 671 žáků, 382 na prvním stupni a 289 na stupni druhém. Do školy dochází žáci rakovničtí i přespolní, kterých je letos celkem 174. Součástí školy je družina. Její současná kapacita 130 míst je vzhledem k silným populačním ročníkům na prvním stupni nedostačující. Ve spolupráci se zřizovatelem usilujeme o její rozšíření nejméně o jedno oddělení pro cca 20 dětí. Využity budou prostory v blízkosti Staré pošty a hlavní budovy. Ranní provoz družiny je vítanou službou rodičovské veřejnosti.

Mezi žáky a rodičovskou veřejností je o školu zájem. Kapacita tříd je v současnosti z větší části naplněna. Průměrný počet žáků je na prvním stupni 25 a na druhém stupni 26 žáků. Od roku 2007 pracuje škola s vlastním vzdělávacím programem vytvořeným v souladu s Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání. Současná verze je platná od 1. 9. 2013. V souvislosti s novelou školského zákona a doplněními RVP ZV nyní prochází úpravami, které budou platit od 1. 9. 2016. V tomto školním roce zahájila specializační studium pro koordinátory ŠVP paní učitelka Markéta Hejdová. Jí získaná odbornost bude příspěvkem ke kvalitní práci s ŠVP. Specializační studium pro metodiky prevence zakončila v letošním školním roce paní učitelka Šárka Dvořáková. Škole zatím chybí vystudovaný koordinátor environmentální výchovy.

Mezi ostatními se škola profiluje mimo jiné tzv. matematickými třídami – třídami s rozšířenou výukou matematiky a přírodovědných předmětů. Jejich tradice sahá do první poloviny osmdesátých let. U jejich zrodu stál pan ředitel Jiří Polan spolu s tehdejším učitelem matematiky a pozdějším ředitelem panem Miroslavem Plincnerem. Významných úspěchů dlouhodobě dosahují žáci školy v předmětových a sportovních soutěžích jak na okresní, tak na krajské i republikové úrovni. Nejčerstvějším úspěchem tohoto formátu je historické třetí místo družstva atletů starších hochů v celostátním finále atletické soutěže Pohár rozhlasu v červnu roku 2015. Družstvo vedl pan učitel Jiří Kotlík, vyučující tělesné výchovy a zástupce ředitele. Velkou oblibu mají mezi žáky kurzy pro třídy druhého stupně – adaptační, lyžařský, cykloturistický a vodácký. Vysokou kvalitu má také plně aprobo-

vaná výuka cizích jazyků – angličtiny, němčiny, ruštiny a francouzštiny. V rámci vzdělávací oblasti Člověk a společnost žáci devátého ročníku vypracovávají absolventské ročníkové práce.

Kromě historické budovy z roku 1886 má škola k dispozici ještě její přístavbu v Nádražní ulici z roku 1993, tělocvičnu z roku 1996 a tzv. Starou poštu v Martinovského ulici. Výhodou této budovy je možnost vzdělávání žáků v pěti učebnách pro první a druhý ročník v klidném prostředí odděleném od starších žáků. Již několik let pociťují učitelé i žáci potřebu rozšíření kapacitních možností školy – navýšení počtu učeben a rozšíření šaten. V současnosti vyvíjíme aktivity směřující k možnému budoucímu využití půdních prostor přístavby hlavní budovy, kde by mohly vzniknout tři učebny a učitelský kabinet. Škola je velmi dobře vybavena výpočetní technikou a audiovizuálními prostředky. V tomto směru dlouhodobě patří mezi velmi aktivní. Tato skutečnost také významně souvisí se vznikem a fungováním tzv. matematických tříd. K dispozici jsou žákům dvě učebny výpočetní techniky. V nedávno minulých letech byla škola především díky financím získaným z evropských sociálních fondů prakticky dovybavena jak počítači a interaktivními tabulemi v učebnách, tak počítači v kabinetech. To také vytvořilo podmínky pro využití elektronických třídních knih. Budovy mají příjemné prostředí a hezkou výzdobu, na které se z větší části podílejí sami žáci. Ve školním roce 2012/13 jsme díky zapojení do projektu revolvingového fondu Ministerstva životního prostředí s názvem Přírodní učebna získali 56.000,- Kč. Tyto prostředky byly využity k vytvoření a vybavení přírodní učebny v areálu tzv. Vily v ulici F. Diepolta. V nedávné době prošla významnou proměnou tělocvična školy. Na počátku školního roku 2013/14 se nejprve dočkala nové střechy a o rok později také rekonstrukce nevyhovující akustiky. V rámci dalšího zavádění nových technologii do života školy byla v roce 2015 zrealizována Wi-Fi síť, která je k dispozici pro práci a přípravu žáků a učitelů. Umožňuje mimo jiné využití moderních dotykových zařízení v podobě tabletů a chytrých telefonů. Kromě výuky čtení klasickou analyticko-syntetickou metodou nabízí škola prvňáčkům a jejich rodičům také výuku

Moderní budova v Nádražní ulici

tzv. genetickou metodou. Díky účasti v projektech financovaných MŠMT a EU získává škola další finanční prostředky. V poslední době např. pro rozvoj technického vzdělávání žáků.

Personálně je chod školy dobře zajištěn. V současné době disponuje 39 vyučujícími, 5 vychovatelkami, 1 asistentkou pedagoga a 9 provozními zaměstnanci. Všichni pedagogičtí pracovníci jsou kvalifikovaní. Aprobovanost na prvním stupni činí 99 %, na druhém 92 %, celkem 95 %. Věkově je pedagogický sbor vyvážený. Je v něm řada zkušených pedagogů s více jak dvacetiletou praxí a zároveň také mladých vyučujících s dobrou perspektivou. Pozitivně vnímám přístup velké části vyučujících k plnění svých pracovních úkolů a ochotu pracovat pro děti a pro školu nad rámec svých povinností. Za vcelku příznivý považuji také počet mužů ve sboru. V letošním školním roce je jich sedm.

Významnou složkou práce školy je styk a spolupráce s veřejností. Patří sem nejenom zákonní zástupci žáků, ale i další instituce regionu, média, ostatní rakovnické školy. Škola se snaží o komunikaci s rodiči, o jejich informovanost např. prostřednictvím informačního zpravodaje, vydávaného na počátku školního roku nebo webových stránek, které jsou každodenně aktualizovány. Zde mají rodiče možnost nahlédnout také do on – line klasifikace a dalších modulů systému Bakaláři. Především v měsíčníku Radnice a v regionálním tisku škola pravidelně informuje o svých aktivitách. O roku 1996 pracuje na škole Školní sněm žáků 4. – 9. ročníku. Na velmi dobré úrovni je spolupráce se zřizovatelem – městem Rakovník. Vysokou úroveň má spolupráce s DDM Rakovník především při organizaci okresních soutěží a vedení kroužků. Zřejmou snahou je ještě více přitáhnout a zapojit rodičovskou veřejnost do dění ve škole i mimo ni. V tomto směru vnímám jako prospěšné společné výlety, třídní besídky, dny otevřených dveří, karnevaly, setkávání s budoucími prvňáčky a jejich rodiči. Mnoho z těchto aktivit se již v praxi osvědčilo a setkalo se s pozitivní odezvou u rodičů i učitelů.

Přeji naší škole hodně energie, spokojené žáky, učitele a rodiče.

Rakovnický vytrvalec 2015

Ředitelé školy 1918–2016

Ferdinand Soukup (1918–1924)
Marie Rennerová-Petrovičová (1924–1936)
Marie Šebestová (1936–1939)
Bedřich Pecinka (1939–1940)
František Dolejš (1940–1941)
Josef Šíma (1941–1942)
Ladislav Hajm (1942–1954)
Ladislav Procházka (1954–1974)
Josef Vyskočil (1974–1982)
Jiří Polan (1982–1991)
Renata Fraňková (1991–1998)
Miroslav Plincner (1998–2013)
Zdeněk Brabec (2013–dosud)

Učitelé školy 1960–2016

Bačáková Radka
Baťková Eva
Bendlová Hana
Beránková Dagmar
Bezstarostová Radka
Bičovská Gabriela
Biňovcová Jana
Blažková Iva
Bolková Ladislava
Born Miloslav
Brabcová Zdeňka
Brabec Zdeněk
Bradáč Marek
Bradáčová Marie
Bricínová Eva
Brůžková Irena
Brůžková Ludmila
Buchalcevová Věra
Burešová Věra
Burgerová Zdeňka
Cermanová Milena
Čadková Jitka
Čechová Eva
Čermáková Dominika
Černá Božena
Daliborová Jiřina
Dohnalová Monika
Drexlerová Eva
Dvořáček Tomáš
Dvořák Aleš
Dvořáková Šárka
Dyršmíd Petr
Dyršmídová Eliška
Fišerová Věra
Folber Antonín
Frančová Vladislava
Fraňková Renata
Fukárková Martina
Fuksová Irena
Gašparová Ludmila

Gayerová Hana
Gebhartová Božena
Gebhartová Jitka
Gregor Václav
Hajná Marie
Hamouz Jaroslav
Hasalová Petra
Havlíková Bedřiška
Hejdová Markéta
Helebrantová Jana
Helebrantová Jarmila
Herianová Hana
Hinková Anna
Holopírková Blanka
Horáková Dagmar
Horníková Věra
Hůlka Karel
Hůlová Eva
Hyská Magdalena
Chrdlová Marie
Jirásek Josef
Jirkovská Pavlína
Jirsa Tomáš
Jungmann Josef
Kašparová Anna
Kefurtová Lucie
Kindl Karel
Kinkalová Vlasta
Klatovská Miroslava
Klik Václav
Kliková Běla
Kolářová Květa
Kopečná Lenka
Kotlík Jiří
Kotlíková Jana
Koubová Radka
Koudelková Marie
Kreitzerová Jana
Krobová Ivanka
Kronychová Jana
Křivánek Martin
Křížová Věra
Kubátová Eva
Kuklíková Zdeňka
Lacinová Veronika
Lanková Libuše
Ledvinka Luboš
Lepa Jindřich
Levová Martina
Levová Hana
Ludvíková Olga
Lüftner Tomáš
Lüftnerová Monika
Macák Josef
Machová Miluše
Martínková Libuše
Mašková Emilie
Mazancová Marie
Mejstřík Karel
Mejstříková Milena
Melčová Bohumila
Micková Alena
Mladá Tereza
Moravcová Daniela
Moravcová Marie
Nekolová Yvona
Nešetřilová Blažena
Neumannová Jana
Novotná Marie
Osvald Karel
Pastorová Markéta
Pavlíčková Jindřiška
Pavlíková Libuše
Pechová Jaroslava
Pernetová Jarmila
Píclová Miroslava
Pidrmanová Eliška
Placatková Věra
Plamitzerová Iva
Plamitzerová Jindra
Plincner Miroslav
Poláková Lada
Polan Jiří
Polívková Jaroslava

Povolná Eva
Požárová Eva
Procházka Ladislav
Procházková Marie
Přibíková Lenka
Rajnišová Alena
Rabová Jana
Rojíková Radoslava
Sedláček Libor
Sedláčková Marie
Seemannová Jitka
Seidlová Miluše
Skoupá Libuše
Slanař Vladimír
Slivoňová Dagmar
Smýkalová Jana
Soldánová Danuše
Srbecká Jana
Srbecký Robert
Straková Ivona
Stránský Josef
Strouhalová Zdeňka
Suk Petr
Suková Jana
Šafránková Marie
Šedivcová Miroslava
Šerá Miroslava
Šíma Petr
Šímová Zdeňka
Šimrová Helena
Šnajperková Jaroslava
Štichauerová Šárka
Šváchová Jana
Švehlová Ivana
Talacková Olga
Trešl Štěpán
Urban Emil
Vachtl Slavomír
Vaidiš Vladimír
Vamberová Blanka
Vavříková Helena
Veverková Vlasta
Vildman Václav
Vlček František
Volfová Ivana
Vostrá Iveta
Vožehová Jaroslava
Volfová Ivana
Votoupalová Marie
Vyskočil Josef
Waldhauser Emil
Weisová Ilona
Widemannová Barbora
Wolfová Julie
Zemanová Monika
Zemjanková Renata

Vychovatelky školní družiny 1960–2016

Bortová Hedvika
Buchbergerová Alena
Cafourková Petra
Chládková Libuše
Durcová Iva
Čechová Eva
Černá Libuše
Gregorová Hana
Hellerová Božena
Hlavsová Irena
Hůlková Alena
Humlová Hana
Kleknerová Miloslava
Kronichová Taťána
Kunftová Ludmila
Laitnerová Drahoslava
Lajpertová Václava
Látalová Jitka

Matjásková Marie
Matoušková Jitka
Mikovcová Anna
Mrhalová Vlasta
Mužíková Dagmar
Parkmanová Věra
Peclinovská Jaroslava
Pejšová Věra
Rojíková Jaroslava
Rumrichová Jitka
Řehuřková Miluše
Simonová Věra
Součková Hana
Suková Eva
Sýkorová Barbora
Šafránková Olga
Šímová Helena
Šímová Zdeňka
Šnejdarová Zdeňka
Švarcová Květoslava
Truksová Hana
Tvarůžková Iveta
Ulmanová Jarmila
Volrábová Libuše
Zaspalová Miroslava
Zusková Vilma
Žáková Jaroslava

Tučně vyznačení pedagogičtí pracovníci jsou zaměstnanci školy ve školním roce 2015/2016.

Učitelský sbor ve školním roce 2015/2016

Kateřina Nosková, bývalá žákyně (2006–2015)

2. základní škola v Rakovníku

Tak zní jméno té školy. Školy, která je jako matka. Matka, co ve dveřích mává, když člověk odchází z dětských let. A možná je převozníkem; převáží vás z prvního břehu, kde je nevědomost, na druhý břeh, kde je cítit vědomost, znalost, umění. A možná taky jen chce dát ze sebe to nejlepší, co má nebo umí a ví, aby pomohla ostatním a aby její učení a vědomosti nepřišly nazmar…

Tato škola mi byla tím vším. Ukázala a naučila mě spoustu věcí a leckdy možná nevědomky, nezáměrně, a přeci ano. Strávila jsem s ní své dětství a část dospívání, vytrhla mi z rukou mou naivitu a vyměnila ji za odvahu, za touhu někam jít a něco dokázat.

Dala mi spoustu možností. Mohla jsem se více věnovat tomu, co mě bavilo – mohla jsem zpívat a hrát, recitovat, za to jsem moc vděčná. Chtěla jsem létat a tahle škola mi pomohla vyrobit křídla, chtěla jsem vědět a znát a ona mě – coby převozník – vzala do lodi na dlouhou výpravu k druhému břehu.

Škola není škola, pokud nemá své učitele. A 2. ZŠ je má a já jsem velice ráda, že právě takové. To oni jsou ta škola, oni ji tvoří. Často vzpomínám na různé okamžiky ze základní školy. Tak třeba: jak jsem vešla do třídy a viděla vždy tolik milých tváří, když jsem potřebovala pomoct, učitelé mi rádi pomohli, byli milí, a když jsem přišla do kanceláře, za stolem tam seděl pan ředitel.

Určitě je těžké setkat se v životě s lidmi, které můžeme mít natolik rádi, abychom na ně s láskou v srdci vzpomínali ještě mnoho let poté, co se naše cesty rozejdou. Mně se to povedlo. A to právě na této škole – poznala jsem tam spoustu krásných lidí, ať už žáků nebo kantorů. Neříkám, že mě nikdy nerozzlobili nečekanou písemkou nebo nějakou ne-

Září 2006 – I. A

spravedlností, ale to je málo, aby mi to kazilo ostatní dobré vzpomínky.

Moc ráda se do té školy vracím. Ani jsem nechtěla, aby to devátou třídou skončilo, i když jsem se zároveň velmi těšila na novou školu. Kantoři mě správně připravili na střední, vede se mi dobře.

Učitelé nás brali na spoustu výletů, povídali si s námi a naše paní třídní učitelka nám z toho mučení chtěla udělat jen učení a starala se o celou naši třídu, jak nejlépe uměla. Za to děkuji. Děkuji panu řediteli, všem učitelům, všem mým spolužákům a celé škole za to, co mi dali.

Den dětí v Přírodní učebně ve školním roce 2014/2015

Julie Ketmanová 5. A

Naše škola

Tahle škola na náměstí,
ta má tedy velké štěstí.
Letos v květnu překročí
stotřicáté výročí.
Dřív to byla škola dívčí,
dnes tu kluci, holky křičí.

Michal Branšovský 4. A

Naše škola

Naše škola základní
má výročí parádní.
Chodím do ní vždycky rád,
jsem s ní zkrátka kamarád.
Ve třídě je vždycky sranda
jsme tam totiž dobrá banda.
Naše škola základní
dá nám skvělé vzdělání.

Andrea Sedláková 5. B

2. ZŠ

Na náměstí v Rakovníku
naše škola stojí,
každé ráno v půl osmé
pospícháme do ní.
Naše paní učitelka
usměvavá stále je,
přestože zlobit
občas umíme.
Český jazyk ten mám ráda,
z matiky mám děs,
napraví to ale rychle
výtvarka a zpěv.

Florian Ketman 4. A

Škola

Škola to jsou učitelé,
škola to jsou žáci,
také paní uklízečky, školník,
spolužáci.
Škola to je učení,
pro někoho mučení.
Čtení, psaní, počítání,

Chodba v přízemí historické budovy školy

zpívání a cvičení.
O přestávce křičíme,
někdy také zlobíme.
V hodině však sedíme
a pilně se učíme.
Naše škola, školička
ta je pěkně stařičká.
Bude velká oslava,
už se chystá příprava.
Učitelé i žáci
mají s tím velkou práci.
130. výročí – všichni oslavu roztočí
a do dalších let spolu vykročí.

Tereza Pivoňková 4. B

Založení školy

Crrr! To zvoní zvonec.
Všichni žáci myslí,
že školy je konec.
Ale to se mýlí!
„Žáci moji milí," říká paní učitelka.
„Dnes řekneme si spolu,
proč založili školu.
Kdo to ví,
ať odpoví!"
Honza se nám hlásí:
„Aby měli učitelé práci,
taky aby byli lidi chytří
nejen ledající lotři."
Co nám řekne Anička?
„Proto, aby vznikla tahle básnička."
A co myslíš ty, Pepíku?
„Já rád luštím matiku."
Kdo se ještě hlásí?
Co nám poví Janička?
„Vědět chci, jak se kreslí kytička."
„Děti moje, někdy mám z vás zlost,
ale dnes jste mi jen pro radost."

Čtyřlístek pro budoucí prvňáčky v keramické dílně – 2014/2015

Kateřina Klátilová, žákyně IX. A

Můj vztah ke 2. ZŠ Rakovník

S příchodem do páté třídy přišla i myšlenka pokračovat ve studiu druhého stupně na jiné škole. Na internetu jsem si našla všechny základní školy v Rakovníku. Rozhodovala jsem se mezi 3. ZŠ a 2. ZŠ. Na 2. ZŠ mne zaujala možnost matematické třídy, což se líbilo mně i mé rodině, navíc tady kdysi studoval můj táta, takže ten měl jasno. Dvojka je zkrátka nejlepší příprava na střední školu.

Zjistila jsem si termín přijímacích zkoušek, poslala přihlášku a pak už jen čekala. Hrozně jsem se těšila, ale zároveň jsem měla strach. Na druhou stranu jsem si říkala, že kdyby to nevyšlo, nastoupila bych do béčka či céčka, každopádně jsem měla jasno v tom, že na tuhle školu chci! Nervozita mě doprovázela až do poslední chvíle, kdy jsem měla dojít do toho obrovského bludiště o dvou třípatrových budovách. Celá rozklepaná jsem vešla do třídy A205, která byla plná mých vrstevníků, bohužel jsem je ještě neznala, a tak jsem usedla do první lavice. Samozřejmě jsem se snažila napsat testy co nejlépe. Z mého výsledku jsem měla dob-

rý pocit, což mi přidalo na sebevědomí. Už přesně nevím, po jak dlouhé době jsme se dozvěděli výsledky, ale každopádně jsem byla pěkně napjatá. „Vzali mě!!!“, křičela jsem s nadšením a skákala dva metry do vzduchu.

A je to tady!

Prázdniny utekly jako voda a první školní den je tu. S novou školou přišli i noví lidé, kteří se později stali mými kamarády, které nikdy nechci ztratit. S druhým stupněm přišlo spoustu nových věcí. Nové předměty, noví učitelé a s nimi poněkud vysoké nároky a velké množství učení, co si budeme povídat. Postupem času jsem si zvykla a učení se stalo takovou mou denní rutinou. I přes to, že s učebnicemi nejsme nejlepší kamarádky, věnuji jim chvilku pozornosti snad každý den. Nedělám to kvůli známkám, aby ve mně všichni viděli šprta, ale hlavně kvůli sobě, protože chci v životě něco dokázat. A tím, že se na všechno ,,vybodnu“, tomu nijak nepomůžu.

Čtyři roky uběhly a já tu už stojím jako deváťák, který si uvědomuje, co všechno se za tu dobu stalo, co všechno se díky tehdejšímu rozhodnutí změnilo k lepšímu. Svou třídu beru jako druhou rodinu, přece jenom s nimi trávím zhruba 45 hodin týdně. Jsem ráda, že se z nás stal tak skvělý kolektiv. Jsou lidmi, na které se můžu spolehnout a kterým můžu věřit. Většina z nás vidí školu jen jako vězení, místo, kam musí nedobrovolně dennodenně docházet, ale čím starší jsme, tím víc nám dochází, kolik nám toho škola ve skutečnosti dala. Smutné je, že si to uvědomujeme až tehdy, když už se chýlí ke konci, ke konci těch skvělých a nezapomenutelných čtyř let.

Rozhodně bych nic nevrátila, protože mám vše, co jsem chtěla. Možná to zní bláznivě, ale díky škole, díky této škole, díky 2. ZŠ, jsem našla to, co každý puberťák potřebuje. Kamarády, zábavu, podporu a pochopení.

Díky!

Mikulášká nadílka – 2014

Spisovatelka Jaroslava Pechová, bývalá žákyně

Domov je jen jeden

„Domov je jen jeden. Je to místo, kde jsme se narodili, kde je vše důležité, protože tam všechno začalo," napsal světoznámý malíř a grafik Jiří Anderle ve své knize Láska za lásku. I já se na stránkách svých knih vracím do kraje mého dětství. V rodném kraji zůstávají naše kořeny, i když nás život odvane jinam. Nosíme si ho ve svém srdci, je v našich vzpomínkách. Mnohokrát jsem se v duchu vrátila i mezi spolužáky do rakovnické 2. základní školy u kostela sv. Bartoloměje. Tam kdysi započala moje spisovatelská dráha. Dá se říci, že mě na ni nasměroval národní umělec František Hrubín. V prvních květnových dnech v roce 1964 přijel do školy na besedu. To byla veliká událost na vlastní oči vidět spisovatele a básníka, jehož pohádky jsme znali už v předškolním věku. Zvědavých dětí byly v tělocvičně plné lavičky a žíněnky. Všichni jsme známého umělce zasypávali všetečnými otázkami a on trpělivě odpovídal. Vyprávěl také historky ze svých školních let a přečetl nám ukázku z knížky Špalíček pohádek. Byla jsem z něj celá paf. Kdybych tak měla odvahu dát mu přečíst své první literární pokusy. Ani ve snu by mě v tu chvíli nenapadlo, že do této školy přijedu někdy s žáky besedovat i já. Tehdy jsem si alespoň schovala tužku, kterou mi podepsal svou knížku poezie. Byla to nejen památka na onen den, ale i připomínka mého tajného přání, které jsem se rozhodla v budoucnu splnit. Vzala jsem si totiž k srdci jeho slova. František Hrubín nám řekl: „Jen na samotném člověku záleží, zda si své sny, třeba i ty – na první pohled neuskutečnitelné – splní." Na startovací čáře mé životní cesty však stáli i někteří učitelé. Vzpomínám na paní učitelku Hanu Gayerovou, která mě učila český jazyk a literaturu. Z mých slohových prací vytušila jistý literární talent. Proto byla potěšená, když jsem za ní jednou přišla poděkovat jí, že mi v dětství zasela do hlavy semínko touhy psát knížky – a přinesla jí svou prvotinu. Ale ani třídní učitelku Věru Buchalcevovu, která mě učila chemii a přírodopis, jsem nevymazala z paměti. Navždy tam zůstane také Iva Plamitzerová a Václav Klik. Ten na hodinách pracovní výchovy vždy ocenil, že jsem se uměla podívat na hoblík, kladívko, rašpli a rozeznala dláto od šroubováku. Po letech jsme se spolu potkali v Branově na sportovní akci Pochod krajem Oty Pavla. „Paní spisovatelko, můžete mi podepsat vaši knihu?" podal mi mou básnickou sbírku Láskám všem. „Jak mi to říkáte? Vždyť jste mě učil na základní škole," rozesmál mě. Nemohla jsem jinak, než ho obejmout. „Vždycky budu vaše žačka

a vy můj učitel.“ V ten stejný den mi vstoupil do života i další kantor. Neučil mě sice v rakovnické škole, ale patří mezi mé oblíbence, a tak i on zde má své místo. „Mohla byste zavolat našemu dědovi? Chtěl se tu s vámi sejít, jenže má zápal plic. Horečky musí poctivě vyležet , už je mu osmdesát tři let,“ přistoupila ke mně mladá žena a podala mi svůj mobil. Její přání mě připadalo zvláštní, ale proč bych neudělala radost nějakému dědečkovi? „Kdopak je váš děda? A co mu mám povědět?“ vyzvídala jsem opatrně. „Jmenuje se Vladimír Mayer – a učil vás v první třídě.“ To bylo překvapení. Až mi zaplesalo srdce, když jsem v telefonu uslyšela jeho hlas. Připomněl mi doby, kdy jsem šlapala s taškou na zádech do kopce na konec lipové aleje v Petrovicích u Rakovníka, kde jsem do osmi let s rodiči a sestrou Helenkou bydlela. Když to vezmu úplně od Adama, byl to právě pan učitel Mayer, který položil základní kámen pro mou literární profesi. Seznámil mě přece s abecedou, naučil napsat první písmenko, přečíst první slovo. Z jeho rukou jsem pak na konci školního roku dostala první vysvědčení, na kterém byly od shora dolů samé biče. Když se uzdravil, tak jsem za ním do Rakovníka přijela i s tím vysvědčením v kapse. Okamžik si ho prohlížel a pak na něj bez mrknutí oka napsal: Platí i v roce 2015. Řekněte, neměla jsem já štěstí na skvělé učitele? Je nad slunce jasné, že je občas musím vidět. Řada mých přátel jezdí na srazy spolužáků – a já jezdívám na setkání se svými oblíbenými kantory. A tak se v rakovnické kavárně u Tylova divadla sejdou nad kávičkou čtyři kantoři a jedna žákyně, kterým se podaří na chvíli vrátit čas.

Družina – hry na sněhu 2016

Výlet Berounka 2009

Cyklistický kurz (Račí hrad) 2015

Štafetový pohár 5. místo v republikovém finále 2014 (Kolín)

Adaptační kurz 2015 (Jesenice)

Strašidelný rej 2014

Republikové finále Poháru rozhlasu v roce 2015 – 3. místo

Vánoční koncert pěveckých sborů v chrámu sv. Bartoloměje – 2015

Rozloučení žáků 9. tříd ve školním roce 2012/2013

Karneval na horách – Labská 2011

Společné bubnování v tělocvičně školy – 2015/2016

Slavnostní rozdání prvního vysvědčení v synagoze – 1. B školního roku 2014/2015

Ke 130. výročí založení školy
vydala v roce 2016 v nákladu 270 kusů
2. základní škola v Rakovníku
Zhotovil Raport, s. r. o.